

Parvmaneren Willas

Afsnit 1.7: Bær-lageret

Lederen af dagholdet på bær-lageret var en kraftig, senet parvmaner med store hænder. Meget store hænder, selv for én, der arbejdede på lageret.

Det havde Willas lige fundet ud af. Udover de store hænder, så vidste Willas også, at bær-lagerets leder var stærk og havde et opfarende temperament. Nå, jo faktisk vidste Willas endnu en ting. Dagholdets leder var også god til at holde fast.

Det sidste vidste Willas endog rigtig godt, for lige nu holdt lederen fast i Willas. Faktisk havde han løftet Willas op fra gulvet, så Willas' ben flagrede i luften uden mulighed for at finde fodfæste.

Willas' skræmte ansigt befandt sig for enden af lederens udstrakte arm og modtog en lind strøm af forbandelser og ukvemsord.

"Du skal ikke luske rundt på bær-lageret," råbte dagholdets leder.

"Jeg ville jo bare se, hvad I laver," fremstammede Willas i et forsøg på at forklare sig.

"Selvfølgelig ville du det," svarede lederen, uden at det lød som om, han troede på Willas.

Hvis man så bort fra, at Willas var listet ind på bær-lageret, så havde Willas ellers opført sig pænt. Han havde bare set sig lidt omkring, i hvert fald lige indtil han kom forbi jordbærrene. Willas havde aldrig set så mange jordbær. De stod stablet pænt og nydeligt på rad og række.

"Ser du med fingrene?" råbte lederen og sendte en byge af mundvand i samme retning som hans ord.

"Nej, nej, jeg har ikke rørt noget," sagde Willas i forsøget på at dæmpe lederens vrede.

Det var nu ikke helt sandt. Willas var blevet overvældet af synet af jordbærrene. Især et bær havde fanget hans opmærksomhed. Det var et stort, modent jordbær. Meget større

end alle de andre jordbær. Willas havde ikke troet sine egne øje. Så stort og lækkert var det. Han var simpelthen nødt til at røre bærret for at være sikker på, at sådan et bær faktisk eksisterede. Måtte bare lige mærke, om det var ægte, at det ikke var hans fantasi, der spillede ham et puds. Halvt i trance havde han rakt hånden frem.

Derfor havde han hverken hørt eller set dagholdets leder. Willas havde fået et kæmpe chok, da han pludselig blev løftet op.

"Hva', hvor dum tror du egentlig, jeg er?" råbte lederen.

Willas vidste intet om lederens intelligens, men han havde en formodning. Og når nu lederen havde spurgt ham, ville Willas da hjertens gerne dele sin mening med dagsholdets leder. Det nåede han dog ikke, inden lederen afbrød hans tanker, og det var nok også bedst.

"Du skal ikke pille ved bærrerne. Er det forstået?" råbte lederen og rystede Willas, så hans krop dinglede frem og tilbage.

Willas kunne ikke finde på nogen undskyldninger, men som han hang der oppe i luften, måtte han finde på et eller andet. Egentligt var det ikke hans skyld. De kunne jo bare lade være med at have uhindret adgang til lageret. Willas vidste udmærket godt, at det er uklogt at tirre en lagerarbejder, især én med store hænder, men han kunne ikke finde på andet.

"Pas dog dit arbejde, dit drøv."

"Hva' siger du?" snurrede lederen overrasket.

"Du kan jo lade være med at lukke alle og enhver ind," fortsatte Willas.

"Hvad sagde du?" råbte lederen endnu engang, bare højere og endnu mere ophidset.

Hvorefter han skreg: "Din lille loppe," alt imens han rystede Willas, så hans krop svingede frem og tilbage

Lederen svingede Willas så voldsomt, at Willas' fod næsten kom til at røre lederens knæ. Det eneste, Willas behøvede, var på det helt rigtige tidspunkt at sparke til. Det var måske ikke den klogeste handling. De fleste ville nok mene, at det var risikabelt.

Så selvfølgelig valgte Willas at gøre netop det.

"AV," skreg lederen af overraskelse og smerte og tog sig med det samme til knæet.

Derved slap han sit tag i Willas, der faldt til jorden. Willas kom dog hurtigt op, for han var klog nok til at vide, at det gjaldt om at komme væk.

Det var dog ikke et langt forspring, Willas fik, før lederen påbegyndte forfølgelsen.

Heldigt for Willas varede forfølgelsen ikke længe. Bær-lagerets leder havde ikke løbet mange skridt, før han stoppede op og endnu en gang måtte tage sig til sit ømme knæ. I stedet knyttede han sin ene næve mod Willas og råbte, at hvis han nogensinde så Willas igen, så skulle han få sådan en revselse, at hans numse for evigt ville have et rødligt skær.

Willas så ikke den truende knyttede næve, dertil havde han alt for travlt med at løbe.

Men han hørte godt lederens løfte, og Willas var overbevist om, at det løfte ville lederen holde. Derfor lovede Willas sig selv aldrig at komme nær bær-lageret eller dets leder igen.

"Hvad gjorde du?" udbrød Adler, da Willas fortalte om sin uheldige oplevelse på bær-lageret.

"Du ville stjæle jordbær fra bær-lageret. Er du rigtig klog?"

"Nej, nej. Jeg kom tilfældigvis forbi, og så var der ingen ved indgangen..." forklarede Willas.

"Og så syntes du lige, du skulle gå derind ... og så uden mig," afbrød Adler fornærmet.

Ida rystede på hovedet af deres samtale.

"Måske det ville være nemmere, hvis I selv plukkede jordbær?"

"Det har vi jo forsøgt."

"Stjæle er du i hvert fald ikke god til," fortsatte hun.

"Jeg ville ikke stjæle..."

"Nå, ikke. Har du ikke sagt det før," sagde Ida og smilede lumsk. "Var det ikke det samme, du sagde til bær-handleren?"

"Det var dig, der..."

"Først bær-handleren og nu bær-lageret," sagde Ida nærmest for sig selv og rystede opgivende på hovedet.

"Din lille ... "

Willas ville have sagt noget mere, men han var så vred, at han slet ikke kunne finde på et skældsord.

"Så, så, nu skulle du nødtigt hidse dig op," svarede Ida overlegent, hvilket slet ikke hjalp på Willas' vrede.

Men inden han kunne komme til orde, sagde Ida: "Hvis man ved, hvor jordbærrene er, så er det ikke så svært at plukke et."

"Hvad mener du?" spurgte Adler.

"Ja, hvad mener du?" spurgte Willas også, efter han havde fået dæmpet sin vrede.

"Har jeg allerede lært mere end jer i bær-lære?"

"Hvad ved du? Du har ingen idé om, hvor der er jordbær," svarede Willas skeptisk og kunne igen mærke vreden ulme.

"Nej, men jeg ved, hvor der findes oplysninger over indsamlings-steder."

"Hvor?" spurgte Adler mistroisk.

"På biblioteket."

"Biblioteket?" gentog Willas og Adler i kor.

”Ja, og det ville I også vide, hvis I lyttede mere efter i skolen.”

Willas og Adler lod sig ikke gå på af Idas formaning. Faktisk var Willas' vrede helt forsvundet. Adler og Willas var meget mere interesseret i at høre, hvad Ida vidste om biblioteket og om kort, der viste hen til jordbær.

”Ærlig talt, så bliver jeg lidt urolig over, hvad der skal blive af jer, ” sagde Ida på sin irriterende bedre-vidende facon, inden hun fortalte dem om bibliotekets arkiver.